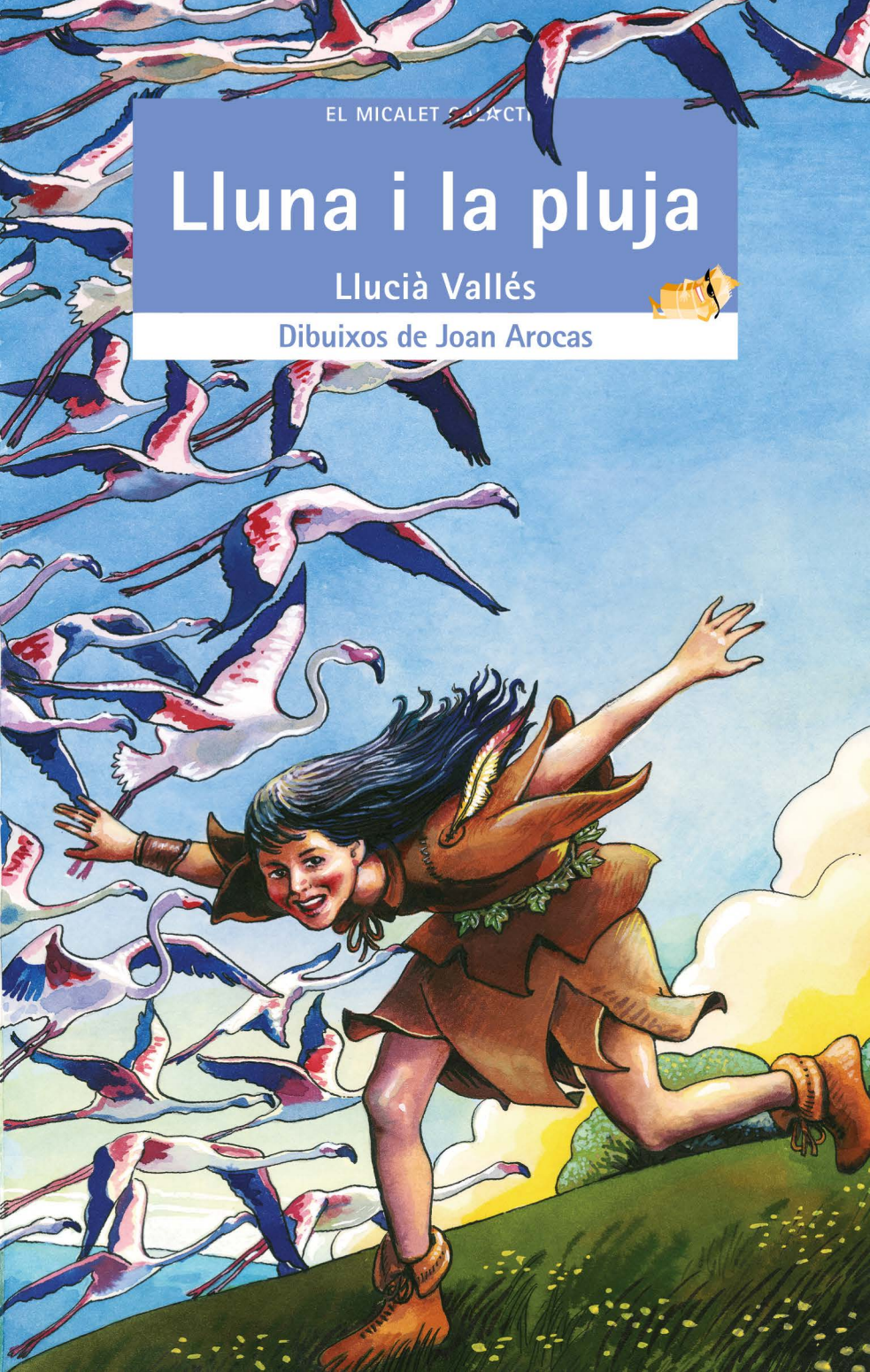

EL MICALET COL·LECTIU

Lluna i la pluja

Llucià Vallés

Dibuixos de Joan Arocas

1
Gàrgala

Va succeir aquesta història en temps remots, quan la saviesa era sovint confosa amb la brui-xeria i perseguida pels poderosos i per les religions, quan la vida d'homes i dones valia molt poc i per a guardar-la convenia sovint passar desapercebut.

Lluna era una xicoteta jove, quasi encara una nena, de pell bruna i cabell negre com la nit. Era prima i àgil, perquè estava acostumada a córrer entre els arbres i de vegades sobre ells

quan l'ocasió així ho requeria. La seua aparença era la d'un animalet espantat, però quan et mirava des del fons del carbó dels seus ulls sabies que dins d'ella s'amagava una tremenda força.

Vivia amb sa mare en el cor del bosc de Gàrgala, en l'interior d'una cova de molt difícil accés, l'entrada de la qual, oculta per la vegetació, era absolutament invisible des de l'exterior si no en coneixies prèviament l'existència. Sa mare coneixia tots els secrets de les herbes del bosc, tots els seus poders medicinals i Lluna suposava, encara que mai n'havien parlat, que aquella era la raó que visqueren allí, allunyades d'Arània, la ciutat més pròxima, perquè per a molta gent la saviesa i els coneixements de sa mare podien ser considerats com a bruixeria i en aquella època a les bruixes les cremaven en la foguera. El bosc de Gàrgala estava travessat per nombrosos camins, sendes i atalls que el convertien en un lloc en què era molt fàcil perdre's si no el coneixies molt bé o te n'eixies del camí principal que conduïa a la ciutat, però Lluna transitava per ell com ho fas tu pels carrers del teu barri, perquè allí havia nascut i coneixia cada racó, cada rierol, cada arbre del

bosc i fins i tot coneixia molts animals a qui posava nom i amb els quals es comunicava amb paraules secretes que ni tu ni jo coneixem ni coneixerem mai.

L'interior de la cova era un lloc meravellós en el qual no feia ni fred ni calor, vull dir que si a l'exterior l'hivern era cru, dins s'hi estava bé, i si era l'estiu el que fora d'ella agostava els camps, dins de la cova s'estava bé i fins i tot fresquet. M'agradaria moltíssim mostrar-te l'interior de la cova perquè sé que t'encisaria, però crec que encara que algun dia tu i jo viatjàrem junts al bosc de Gàrgala, mai no aconseguiríem trobar-ne l'entrada. Al llarg dels anys la mare de Lluna havia aconseguit fer de l'interior de la cova un habitatge molt més acollidor i còmode que la immensa majoria de les cases de la ciutat. Lluna tenia un bell llit fet de fusta i cobert per les pells dels animals que caçaven i que després es menjaven en una tosca taula que elles mateixes havien construït, així com tots els altres mobles que poblaven els diversos racons del refugi. Per increïble que et pugui parèixer, fins i tot tenien prestatgeries cobertes de tota mena de llibres que al llarg dels anys sa mare havia

anat aconseguint a la ciutat o canviant-los per altres productes als caminants i viatgers que travessaven el bosc. Molt poca gent sabia llegir en aquella fosca època i menys encara les dones, que eren allunyades de la cultura pels homes i per la duresa de les seues vides, però la mare de Lluna va aprendre a llegir de xiqueta ningú sap com i va ensenyar Lluna des de molt xicoteta, de manera que les dues sabien moltíssimes més coses que la majoria de les persones d'aquella època. Lluna caçava, pescava al riu, arreplegava fruita i llenya al bosc, fabricava boniques cistelles amb vegetals trenats que després venien o canviaven a la ciutat els dies de mercat, conversava amb els animals i els contava històries que llegia als llibres de sa mare o que s'inventava. No tenia, doncs, temps per a avorrir-se ni trobava a faltar res en el que tu estigues pensant.